
ЛИШИЛОСЯ СКАЗАТИ: – НЕ ЖУРИСЬ!

Прокручую життя на велотренажері,
Долаючи щоденно втому і нудьгу,
Не помічаючи деталі інтер'єру,
Та згадую тебе, далеку й дорогу.

І раптом погляд на вікні мій зупинився,
Крізь нього, бачу, білий голуб загляда,
Зовсім без страху, по домашньому вмовстився,
Я не второпаю – це радість чи біда?

А він сидить і пір'я дзьобом поправляє,
Під крилами розпушуючи білий пух,
Схиливши голову, немовби задрімає,
Та раптом стрепенувшись, насторожить слух.

Сидить, розвернеться, у шибку заглядає,
Немов побачити в кімнаті хоче щось,
У глибину крізь скло вдивляючись, шукає...
Й набридло мабуть, що нічого не вдалось.

І він, ковзнувши з підвіконня, став на крила,
Не оглянувшись навіть, тихо полетів,
Мені здалося, що це знак від тебе, мила,
Та я, на що він натякав, не зрозумів.

Кручу педалі, сторінки́ думо́к листаю,

Вони заплутуються у тугий клубок,
Про що той голуб знак приніс – не відгадаю,
Нема вузлів в суцільному мотку ниток.

А голуб білим був – це значить згадка чиста...
Сьогодні, бачу раптом знову у вікні
Сидить він там же тихо, наче особисто
Про знак той самий свій нагадує мені.

Та й полетів кудись, мій спокій прихопивши,
А я, у роздуми занурившись, сиджу,
Як він тоді, безсило голову схиливши,
Думки, що докучають, мляво ворушу...

Не розгадався знак, та був же, навіть двічі!
А невідомо, чи відкриється колись
Бо голуб той мовчить, не скаже правду в вічі,
Лишається собі сказати: – Не журись!

Дата написання вірша: 2024-09-27